

חאנברט בלי חאנטריש

בחאן הירושלמי הפיקו שח' קנים צעירים בכוחות עצ' מם תוכנית ב-120 לירות.

לשבתאי קונורטי, אהרון אלמוג, רחל שור ומרגלית אלמוג.

איכפת להם

ר עשיתופים מחריש אזוניים, תוף ענק, ומאחריו, כימעט בלתי-נראה, ליצן ההולם בו בחוזה. במעלה המדרגות — שלושה ליצנים נוספים. פרצופים לבנים, מאופרים בשחור, הי שפתיים באדום. מכוערים? תלוי איך מס' תכלים עליהם. עצובים? אולי. קצת מגור חכים, קצת מצחיקים, כל הבעה אפשרית. פנים לכל אדם: לאיש הקטן, לאיש הי גדול, לאיש השררה, לאיש המדון. ארבעה ליצנים המגולמים עלידי ארבעה שחקנים: שבתאי קונורטי, אהרון אלמוג, רחל שור ומרגלית אלמוג. בתוכנית הרא' שונה שמעלה החאנברט, הקברס הסאטירי שליר תיאטרון החאן הירושלמי.

בימה ריקה ולוח שחור. רחל שור רושמת עליו בגיר: „האם האדם עוזר ל- אדם?“ מערכון של ברכט. בו עוזרים שני אנשים טובי-לב, לאחר, מר כהן, להיפטר מאיבריו המפריעים לו בחיים. כי המון טובי-לב ובשימחה-לאיד. מערכון מק' אברי. קשה להגיד שהקהל הממלא את האולם מקבל אותו. אולי הוא מזדהה. עם מי? עם מר כהן? עם האנשים הטובים? המערכון מסתיים בכך שמר כהן נותר ללא גפיים וללא ראש. גוף מהכתפיים ועד הירכיים, שרגלו תלויה על הלוח, תחת השלט „נמכר“.

המערכון הבא אינו מערכון. הוא אמיתי. לקוח היישר מחנות-הצצועים שמעבר ל- רחוב, ו„מישחק השבוע“ שמה. מישחק אמיתי לילדים. בשם „מילחמת יום הדין“, המוצג בפני הקהל. משחקים אותו על-באמת. המישחק מורכב ממפת ארץ-ישראל- השלמה, מפתקאות, מחיילים בצבעים ור משתי קוביות. אלמוג ניגש אל אחד הי שולחנות, מטיל את הקוביות. הקוביות מור רות 10. „הפתעה“ צוהל אלמוג. רחל שור האוחזת בידה את מפת ארץ-ישראל- השלמה, הולכת עם החייל עשרה מהלכים, ובהפתעה כתוב: „עלית על מוקש ונספעת קשה“.

הקהל נע, חסר-מנוחה, על הכיסאות הי קטנים. חלק צוחק בהיסטריה. אלמוג עובר לשולחן אחר. הקוביות מורות 9. „השתתפת בשבירת הכוח הסורי ואתה מתקדם לעבר דמשק“, מכריזה רחל שור. השולחן הבא מואשם באשמה חמורה: „לא היית מספיק עירני בסרוך המילחמה

אוהבות לשכב שרות מרגלית אלמוג ורחל שור, בשיר המספר על שתי חתיכות האומרות את האמת אותה מתביישות לומר נשים רבות. את השיר כתב דמי רוזן, מהנדס חיפני, שכתב גם את הלחן לשיר.

שנייה שלו, אליבא דרמי רוזן: „עם כמה בחורים טובים כבר לא נשכב // המלחמות קוטלות את הקנים // חסר גברים חסר חלב // אבל במילחמות העסקים דופקים.“
חושך. על הבימה המיניאטורית ניצב הרצל בפראק. הדימיון שבין השחקן שבתאי קונורטי לבין חוזה-המדינה — מדהים. הוא נועץ בקהל מבטים חודרים, ולצילי הפסנתר של נפתלי וגנר מתחיל להתפשט, עד שהוא נשאר בתחתונים. וכאן מגיע השיא. הרצל נותר בתחתונים ובעניבה, תולה את עצמו בעניבה. ומה הפלא? מה שהוא רואה כעת זה לא בדיוק מה שהוא חזה.
ויש גם מערכון המספר על עבודה עיר- בית, ומשל שנכתב על-ידי עמוס קינן לפני עשרים-ושנתיים שנה, המספר על עיר של חרשים שהמליכה על עצמה מלך עיוור, כדי שהאנשים יוכלו לשמוע בקולו — והוא עדיין אקטואלי.
בסוף הערב, הקהל עייף, הוא נקרא ל- מאמץ נפשי ניכר. באותו ערב עליו מסופר כאן היו מיספר שולחנות שנעלבו קשות, ודרשו את כספם בחזרה, אס-כי בקול ענות חלושה. רוב הקהל נשאר במקומו זמן רב אחרי סיום ההופעה, ושותח עם השחקנים, מאוחר יותר שרו, גם הקהל וגם השחקנים, שיריאהבת למולדת.

ביוס-כיפור, ולכן נגרמו הרבה אכידות.“
הקהל לא מאמין, מתווכח, קשה לו להאמין שהוועה הזאת היא אמיתית. אבל זוהי עובדה, והילדים שלנו משחקים אותה. גולת-הכותרת של המישחק הן ההוראות המצורפות, המבקשות מהילדים המנצחים לא להרגיז את הילדים המנוצחים.
על ראשי הקהל, שעדיין לא נרגע מ- מילחמת יום-הדין, נוחתת מהלומה נוספת. אלמוג, בקול קטן, מספר לו איש קטן מהרוב הדומם, לא מאלה שנדחקים כל הזמן, שצועקים, אלא מאלה שיושבים בצד. בתור קטן אני גם מאוד ממוצע, כמו מיספר. גובה ממוצע, שיער ממוצע, אשה ממוצעת, ממוצע ממוצע. בבוקר אני קם ואני מרגיש שאני עם, ומתחיל ללכת, בתלם. טוב, בשביל מה עשו תלמים אם לא בשביל ללכת בהם?

כעת, אחרי שהקהל חטף מכות בזו אחר זו, נותנים לו להירגע בעזרתן של מרגלית אלמוג ורחל שור, ששרות שיר עליו אותו כתב דמי רוזן. השיר מספר על שתי חתיכות שלא עושות שיענים ואומרות את האמת ישר בצרצוף:

„אנחנו אוהבות לחיות // אנחנו אוה- בות לשכב // בכל מקום בכל מצב // בחשיכה וגם באור // את הרגליים לא נסגור.“
אבל גם לשיר עליו כזה יש האמת הי-

הרצל מתפשט

קונורטי מגיע, בהבעת-פניו ועל-ידי מישחק מעולה לידי דימיון מדהים לחוזה-המדינה. הקטע מתחיל שהרצל ניצב על הבמה, עם הצילינדר שלו ומסתיים שהרצל, בתחתונים, תולה עצמו בעניבתו.

רצינו לחשוף אחד מקדושיי האומה, לטפס על מיתוס, „אמ' רוצה למסרתם בבנימין זאב הרצל. השחקן שבתאי רו השחקנים, ובחרו למסרתם בבנימין זאב הרצל. השחקן שבתאי